

 REC

Bestseller
časopisu
SPIEGEL

FAKE

KDO TI
TEĎ UVĚŘÍ

ARNO STROBEL

THRILLER

 metafora

Patrick Dostert vede spokojený život: má dobrou práci, přátele, milující manželku. Když u dveří jeho domu nečekaně zazvoní kriminální policie, jako by se ocitl ve špatném snu. Čelí vážnému obvinění z ublížení na zdraví a únosu ženy, kterou nikdy předtím neviděl. Důkazy proti němu jsou poměrně pádné a Patrickův život se tak neuvěřitelnou rychlostí proměňuje v noční můru. Přichází o práci, přátele... Když se zdá, že policie přece jen začíná pochybovat, objeví se video, na němž je Patrick jasně poznat. Nikdo už nepochybuje. Patrick ve vazbě čeká na soudní proces. Obrazový materiál je pravý, tvrdí policie. Podaří se Patrickovi prokázat, že je to „fake“?

„U knih Arno Strobela nepotřebujete záložku, protože je prostě neodložíte z ruky. Jsou neuvěřitelně napínavé a nervydrásající!“

– Sebastian Fitzek, spisovatel a novinář

ARNO STROBEL

FAKE

KDO TI TEĎ UVĚŘÍ?

PSYCHOTHRILLER

Přeložila Romana Hájková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Fake © 2022 by Arno Strobel

Published by S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, Germany

Translation © Romana Hájková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-793-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-792-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-292-9 (print)

Je snazší proměnit pravdu v lež
než lež v pravdu.

Manfred Hinrich, německý filozof

I

PROLOG

Věděla to hned, jakmile vstoupil do dveří. Viděla mu to na obličejích. Ta svíslá rýha, která se mu táhla z čela ke kořeni nosu...

Je naštvaný. Hodně naštvaný. Srdce jí sevřela ledová pěst.

„Ahoj,“ pozdraví a pokusí se o nevinný úsměv.

Nesmí si všimnout, jak ti je. Že máš chuť od něj utéct, tak daleko, jak to jen jde. Tak daleko, aby tě už nikdy nenašel. Teď mu to ale v žádném případě nesmí dojít. Hlavně neříkej nic, co by ho rozzlobilo ještě víc.

Sepne ruce a pomalu jde k němu.

Prostě nedělej nic, co by ho ještě víc rozzlobilo.

„To je dobře, že jsi tady. Já... půjdu hned do kuchyně a připravím jídlo.“

Hlavně pryč od něj. Do jiné místnosti, kde tě neuvidí. Kde nemůžeš udělat něco špatně.

„Jak to, že to ještě není hotové?“ zavrčí a skloní hlavu jako býk, který se chystá k útoku.

Je to nevyhnutelné. A je jedno, co řeknu nebo udělám. On to tak chce.

„Ty... ty jsi přišel dřív než obvykle,“ koktá omluvně. „Ale to nevadí, opravdu. Všechno už mám dávno hotové, jenom to dám na sporák. Nebude to trvat dlouho.“

Ach, bože, prosím, ať se nerozzuří ještě víc. Prosím, dnes mě ušetří.

„Víš ty co?“ Vykročí směrem k ní. „Víš, co si myslím?“

Zírá na něj vytřeštěnýma očima a vrtí hlavou jako ve zpomaleném filmu. *Prosím ne!*

„Co je? Jsi němá? Nebo si myslíš, že mi nemusíš odpovídat?“

Než stihne zareagovat, mluví dál. „To je ono, že jo? Jsi moc fajnová na to, abys se mnou mluvila, vid? Myslíš si, že jsi něco lepšího.“

„Ne, opravdu, já...“ Není to nic víc než zaskřehotání.

„Drž hubu, ty děvko,“ zasyčí na ni. Teď je přímo před ní. „Já vím přesně, co se v tom tvým slepičím mozku odehrává.“

„Prosím, já...“ Najednou ji jeho ruce chytí kolem krku.

„Se mnou tyhle hry hrát nebudeš!“

Když ji stiskne, chce se jí instinktivně křičet, ale z jejích otevřených úst nevychází nic víc než chroptění. Divoce mává rukama a bez sebemenší šance na úspěch se snaží uvolnit ten železný stisk. Jeho chladné oči ji upřeně pozorují. Uvědomuje si, že hněv v jeho nitru se změnil v nenávisť. Rty má sevřené do těsné linky a tvář zkamenělou zlobou. „Ty kurvo, přísahám, že buď z tebe udělám slušnou ženskou, nebo tě zabiju.“

Její myšlenky se propadají do víru panického strachu ze smrti. O krok ustoupí, přičemž se zoufale snaží vykrotit z jeho sevření. Do něčeho však narazí a zakopne. Jak padá, hrdlo má najednou zase volné a dychtivě nasává životodárný vzduch. Když dopadne na zem, hlavou jí projede tupá bolest. Ignoruje ji, tápe kolem sebe a snaží se vyhrabat na všechny čtyři, dál od něj. Ale najednou je zase na ní. Jeho prsty se jí zarývají do vlasů a zvedají jí hlavu. Vidí, jak se k ní blíží temný stín... a pak jí v obličejí vybuchne ohňostroj.

Na okamžik kolem ní všechno zčerná, ale ona s hrozící mdlobou bojuje. Pokud ztratí vědomí, zabije ji. Tentokrát ji zabije,

tím si je jistá. Má pocit, že jí hoří nos. Myšlenka na to, že je zlomený, zmizí, když se jí jeho prsty znovu zaryjí do vlasů.

Brutální úder odmrští její hlavu na stranu. Je skoro v bezvědomí, myslí se jí valí temná mlha, takže následující rány a kopance vnímá s milosrdnou otupělostí.

Znovu a znovu se otrásá celé její tělo, když ji mlátí pěstmi a kope do břicha.

Pak je najednou konec. Neodvažuje se pohnout. Čeká. Opravdu ji pustil?

Zdá se jí, že slyší kroky. Je to on? Už se na ní dostatečně odreagoval? Nebo se jí zase jednou povedlo přežít?

Opatrně stáhne ruce, které si v obranném gestu držela kolem hlavy. V další vteřině se jí něco otře o čelo a pak se to okamžitě zařízne do kůže na krku a napne. Tenký provaz nebo nějaké lanko... Něco, co ji dusí ještě hůř než předtím jeho ruce.

Nohy se jí divoce škubou, paty bouchají o zem, a přestože si je jistá, že právě teď umírá, v posledním bdělém okamžiku si uvědomuje, že vedle ní klečí malé tělo, bezmocně křičí a tahá ji za nohu.

Jonas, její mysl vytvoří poslední slovo a pak se propadá do bezedné temnoty.

Ještě žiju, je její první myšlenka, když se snaží otevřít oči. Podaří se jí to jen nepatrně, na malou škvíru, víčka má oteklá.

Jonas, to je to další, co ji napadne a probudí v ní veškerou energii, která v jejím zmláceném těle ještě zbyla.

Jonas! Jestli mu něco provedl...

Rozhlédne se kolem, matně si uvědomuje, že stále leží na podlaze. Zdá se, že je sama.

Jonas...

Trhne sebou a pokusí se posadit, ale okamžitě vydává ostrý výkřik, protože jí tělem projede žhavá bolest, tak intenzivní, že upadne a sténá. Žebra, žaludek, hlava – ta bolest je všude. Ale musí zkontrolovat, že je její chlapec v pořádku. Zatím ho vždycky ušetřil, ale dnes byl tak plný nenávisti...

Znovu zkouší vstát, tentokrát pomaleji. Když se přes ni zase převálí vlna kruté bolesti, je připravena. Zatne zuby, zvedne horní část těla a chvíli tak zůstane. Rozhlédne se po místnosti, aby se ujistila, že je opravdu sama. Pak se vytáhne nahoru pomocí opěradla židle, a nakonec se nejistě postaví na nohy. Musí dýchat ústy, nos má oteklý.

Pár vteřin jen tak stojí, poslouchá, opatrně hýbe rukama a nohama. Zdá se, že zlomeného nemá nic.

Chytne se za krk, a když se její prsty dotknou smyčky, kterou ji škrtil, krátce zasténá. Pak opatrně povolí provaz, přetáhne si ho přes hlavu a nechá spadnout na zem.

Krátce uvažuje, kolik je hodin a jak dlouho ležela v bezvědomí na podlaze.

Její mobil je v šuplíku příborníku, pravděpodobně opět s vybitou baterií. Téměř ho nepoužívá, protože jí tam nainstaloval různé sledovací aplikace a každou noc kontroluje, s kým si volala nebo psala.

Podívá se na okno. Pomalu nastává soumrak. V tuhle roční dobu to znamená, že musí být kolem půl sedmé. Takže ležela na podlaze asi hodinu a půl.

Co během té doby dělal on?

Nejistými kroky opouští obývací pokoj, spojovacími dveřmi opatrně nahlédne do kuchyně a pokračuje do chodby. Zastaví se před zrcadlem v šatně a zasténá. Vyděšeně si položí ruku na ústa,

zadrží dech a napjatě poslouchá. Doufá, že ji neslyšel. Po chvíli ruku sundá a otočí se zpátky k zrcadlu.

Zvykla si už na hodně, ale to, co tentokrát udělal s jejím obličejem...

Rty má na několika místech rozbité a spleené usychající krví. Oteklá víčka jsou napůl zavřená. Jak už vytušila, má zlomený nos a celá pravá strana obličeje už zmodrala. Hluboká rána vysvětluje pálení na čele.

Otočí se, udělá pár opatrných kroků a pak se zastaví pod schodištěm. Vzhledně. Poslouchá. Nic neslyší.

Pomaloučku stoupá do prvního patra. Teď se jí s každým schodem zrychluje. Když se dostane úplně nahoru, v uších jí divoce buší.

Snad spí. Snad si Jonas hraje ve svém pokoji.

Dveře do ložnice jsou pootevřené. Zastaví se a nahlédne do místnosti. Postel je nedotčená. Není tam. S trhnutím se odvrátí a několika rychlými kroky, které okamžitě následují prudké záchvěvy bolesti v celém těle, dojde ke dveřím dětského pokoje. Otevře a s úlevou vydechne. Jonas sedí na podlaze u postele a hraje si s autíčky.

Podívá se na ni a nezúčastněně si ji prohlíží. Jejich pohledy se na dvě nebo tři vteřiny setkají a chlapec se pak vrátí ke své hře.

Plakal, oči má oteklé a červené. Její vzhled ho nepřekvapuje. Nediví se, nejde k ní, nepláče. Není to poprvé, co ji vidí v takovém stavu. Jeho dětská mysl se musela v určité chvíli rozhodnout, že to bude ignorovat.

Má pocit, že jí srdce pukne bolestí.

Jak má čtyřleté dítě řešit takovou situaci?

Předloktím si otře z tváří slzy a vstoupí do pokoje. Skloní se k synovi a pohladí ho po vlasech.

Rozhodla se.

„Všechno je v pořádku,“ řekne tichým hlasem. „Je konec. A už se to nestane, to ti slibuju. Rychle sbalím pár věcí a vyrazíme na výlet. Jen ty a já.“

Znovu se na ni koukne. „Pojede i táta?“

„Ne, pojedeme bez táty.“

Jonasovi přes obličej přelétne letmý záblesk radosti. Pustí auto, se kterým si právě hrál, a postaví se. Obejme ji kolem krku a přitiskne svou tvář na její tak silně, že má co dělat, aby nezasténala.

„Ano,“ souhlasí. „Bez táty.“

II

PODVRH

Dlouho jsem přemýšlel, kde a jak začít svůj příběh. Každý příběh samozřejmě začíná začátkem, otázkou je jen, kterou událost tak definovat. Byl to okamžik, kdy jsem byl zatčen? Moment, kdy jsem byl poprvé obviněn? Nebo to bylo ještě dřív?

Ale možná bych se měl nejprve představit. Jmenuju se Patrick Dostert, je mi 37 let a čekám v cele nápravného zařízení Tonna na termín prvního soudního jednání.

Jsem obviněn z vraždy jedné ženy. Policie i státní zástupce dokonce tvrdí, že nešlo jen o jednu, i když důkazy mají jen pro tenhle čin. A důkazy, to musím uznat, jsou opravdu zdrcující. Hlavně jeden. A přesto jsem nevinný.

Ale k tomu se dostanu později.

Když se rozhlednu po cele a pomyslím si, že pokud budu shledán vinným, budu muset strávit celý zbytek života v takovéto zamřížované díře, obávám se, že mi zbývá jenom jedna možnost: ukončit to.

Mohlo by se zdát, že to jsou až moc dramatická slova. A že vůle žít nakonec zvítězí.

Ano, to je možné. Jenže v tuhle chvíli je pro mě představa doživotního vězení tak děsivá, až jsem si skoro jistý, že neexistuje způsob, jak bych to mohl vydržet.

Ale na to snad nedojde. Je přece známo, že naděje umírá poslední. I když mi moje situace neumožňuje pohlížet do budoucna ani s nejmenším náznakem optimismu a ve skutečnosti všechno mluví proti mně – pořád doufám, že pravda nakonec zvítězí. Dokonce jsem se po dlouhé době začal zase modlit.

Je pozoruhodné, že dokud byl můj život klidný a spořádaný, tak jsem o možné existenci Boha vůbec nepřemýšlel. I když jsem, alespoň na papíře, katolík.

Až když jsem zůstal úplně sám, začal jsem na něj znovu myslet, nebo spíš doufat, že přece jen existuje.

Náboženství je povzdech utlačovaného stvoření, opium lidstva, řekl kdysi Karel Marx.

Pro mě je nyní Bůh stéblem, kterého se zoufale chytám, když hrozí, že budu rozdrcen mezi mlýnskými kameny domnělé spravedlnosti.

Venku zuří bouřka. Vít se dere do trhliny v budově poblíž mojí cely. Jeho stoupající a klesající vytí zní děsivě, jako sbor ztracených duší. To se k tomuhle místu opravdu hodí.

Je to přímo dokonalá atmosféra k vyprávění mého příběhu.

Píšu ho do notebooku, který mi sehnal můj právník. Podle rozhodnutí frankfurtského zemského soudu z října 2014 musí mít podezřelý ve vazbě možnost nahlédnout do svého spisu na počítači nebo notebooku, který si může zakoupit na své náklady. Přístroj má sice hardwarová a softwarová omezení, která podléhají bezpečnostnímu řádu vazební věznice, ale program pro psaní do této kategorie nespadá. Naštěstí.

Mimochodem, rozhodl jsem se napsat svůj příběh ve třetí osobě. Myslím, že to vytváří neatřelou atmosféru. Psychologický thriller. Jinak se to, co jsem od jara zažil, nedá popsat.

Psychologický thriller, který v jedné vteřině obrátil celý můj život vzhůru nohama.

Ale dost řečí. Můj příběh začíná ve čtvrtek 13. května...

I

To ráno začalo přímo dokonale.

Patrick si vzal dovolenou, protože základní škola, kde Julie pracovala jako učitelka, byla ten den zavřená.

Hned jak se probudil, tiše vstal z postele, v koupelně si vyčistil zuby a mokřými prsty si prohrábl krátké tmavě blond vlasy. Pak sešel dolů do kuchyně, která byla spojená s obývacím pokojem a jídelnou, aby vykouznil pompézní snídani s míchanými vejci, palačinkami, ovocným salátem a čerstvými křupavými rohlíky. Dokonce i po třech letech manželství si s Julií dávali záležet na takovýchto mimořádných chvílích ve dvou a pěstovali si svoje oblíbené rituály.

První ranní šálek kávy v posteli, dlouhé společné snídane o víkendech a na dovolených... Zvyklosti, které pro ně byly důležité, stejně jako společné běhání třikrát týdně nebo večerní povídání u sklenky vína místo toho, aby vedle sebe jen tiše seděli na gauči a koukali na televizi.

Když Patrick rozdělil míchaná vejce na dva talíře a položil je na stůl, spokojeně se podíval na svou práci.

„Perfektní načasování,“ řekla najednou Julie za ním. Vyděšeně se otočil. Stála ve dveřích do obývacího pokoje a usmívala se

na něj v bílém tričku a přiléhavých džínách, které zdůrazňovaly její sportovní postavu. Blond vlasy měla smotané do provizorního drdolu. „Cos provedl? Víš, že ten, kdo se takhle léká, nemá čisté svědomí?“

„Přiznávám se.“

Julie se naoko zamračila, i když se pořád ještě usmívala. „Přiznáváš se k čemu?“

„Ke všemu.“

„Pak je ti odpuštěno. Pojdme se nasnídat.“

Hřejivý a uklidňující pocit, který jím v tu chvíli projel, přiměl Patricka, aby si znovu uvědomil, jak moc Julii miluje.

Neseděli u stolu ani deset minut, když zazvonil zvonek. „Páni! Půl deváté,“ vyhrkl Patrick, když se podíval na hodinky, vstal a šel do haly.

„To bude určitě pošta,“ odhadla Julie a vesele za ním zavolala: „Co sis to zase objednal?“

Přede dveřmi však nestál kurýr, ale blondýna kolem čtyřicítky a asi o deset let starší štíhlý muž v džínách, bílé košili a tmavě modrém saku. Vlasy, sestřižené na milimetrovou délku, mu začínaly až hodně vysoko nad čelem.

„Lomberg, kriminální policie Výmar,“ představil se muž s vážným výrazem a podal Patrickovi policejní průkaz. Pak ukázal bradou na ženu. „To je moje kolegyně, komisařka Henschová. Jste Patrick Dostert?“

„Ano, jsem. Kriminální policie říkáte? Z Výmaru?“

„Můžeme dál?“ Žena se krátce rozhlédla. „Máme na vás pár otázek, které bychom neradi pokládali mezi dveřmi.“

Patrick na ně pár vteřin udiveně zíral, ale pak ustoupil stranou a pokynul jim dovnitř. „Promiňte, prosím, jsem jen trochu zmatený, ale... ano, jistě, pojdte dál.“